

กฎแห่งกรรม
เล่มที่ 5 ภาค กฎแห่งกรรม

เรื่อง เจริญภาษาหนุภาษาแมว
โดย บุญสงค์ เพชรแสน

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี
หลวงพ่ोजรัญ จิตฺตมฺโน

คณะผู้จัดทำ <http://www.jarun.org/contact-webmaster.html>
หนังสืออิเล็กทรอนิกส์เล่มนี้จัดทำเพื่อเผยแพร่เป็นธรรมทานเพื่ออุทิศส่วนกุศล
ให้แก่ บรรพบุรุษ บิดา มารดา ญาติสนิท มิตรสหาย
ผู้มีพระคุณ ครูอุปัชฌาย์ อาจารย์ เจ้ากรรมนายเวรทุกภพ ทุกชาติ

เจรจาสภานานาชาติ บุญสงค์ เพชรแสน

ผมโชคดีบังเอิญได้อ่านบทความที่ น.ส.พ.มหัศจรรย์ ได้นำเรื่องหลวงพ่ोजารย์ ทะเลาะกับหนู เรื่องย่อ ๆ มีอยู่ว่า (ตอนนั้นผมยังไม่ได้รู้จักกับหลวงพ่ोजารย์) หนูกัดของเล็ก ๆ น้อย ๆ ของหลวงพ่ोजารย์ หลวงพ่ोजารย์จะฆ่าหนูที่เกาะเหล่านั้นเสีย

วันหนึ่งหลวงพ่ोजารย์อดทนไม่ไหว หนุมักด่าสายขาดประคำหล่นเกลื่อน และตกไปในชอกเสาเพดาน ๔-๕ เม็ด เอาออกไม่ได้ ถ้าจะเอาออกมาต้องทำลายของ หลวงพ่ोजารย์ต้องพูดดี ๆ กับหนู ยอมขอโทษขอภัย ขอให้อภัยกรรม ที่ได้พูดไปแล้ว และได้แผ่เมตตาให้หนู ขอให้เลิกจงกรมจงเวร ขอให้ให้อภัยกรรมแก่หลวงพ่ोजารย์ ขอให้อยู่ด้วยกันด้วยความสงบ ต่อไปนี้จะไม่ทำอีก และขอให้นำลูกประคำมาคืนด้วย เมื่อสวดมนต์แผ่เมตตาแล้วทำกันนอน

ตื่นขึ้นมาลูกประคำที่หายไปมาอยู่ที่เดิมครบ น้าอจารย์ไหมครับ? เอามั้ง ในราวกลางปี พ.ศ. ๒๕๓๒ ผมเป็นครู ร.ร. อดมวิทยา จ.อุดรธานี ผมอยู่บ้านพักครูกับเพื่อนหลายคนมี ๔-๖ ห้อง อยู่เดี่ยวบ้าง คู่บ้าง มีหนูมาก รังกันวันเลย เผลอ ๆ กัดสิ่งของด้วยแถมคนนอนในมุ้ง มันยังมากัดนิ้วเท้า หรือลำตัวที่ติดกับมุ้งด้วย แต่ละคนเป็นศัตรูกับหนูทั้งนั้น รวมทั้งตัวผมด้วยมันเคยเข้ามุ้ง เคยไล่ยี้ก็เกือตาย แต่ไม่ให้อยู่ ยังคิดได้อยู่ หลังจากอ่านเทศน์ของหลวงพ่ोजารย์แล้วก็ลองดู วันนั้นอยู่คนเดียว รู้สึกประมาดดีหนึ่ง เสียงหนูวิ่งกันวันบนเพดาน มันวิ่งหยอกกันสนุกตามเรื่องของมัน พอพลิกตัวมันรู้ เลยเจ็บบึ้ง ผมก็พูดในใจ (ใช้กระแสนิจ) พูดว่า

“นี่หนูน้อย พวกเราเป็นสัตว์มี ๔ ขา ค่อยไปค่อยมากก็ได้หรอก ไม่จำเป็นต้องกระโดดโลดเต้น มันรำคาญคนอื่นอยู่ข้างล่าง มีแต่ยี้ย่ะนอนอยู่ที่นี่ พวกนี้โง่บาปโหดร้าย ฆ่าไม่เลือกนะ ขอพวกเรายำก้อกวนเลย ค่อยไปค่อยมานะลูกเอ๋ย พวกเราจะปลอดภัย”

พวกเขาจะเจ็บกริบเลย ผมก็พูดอีกทำนองเดียวกัน ขอร้องให้อยู่ด้วยกันเงียบ ๆ ยำรบกวน อย่ากัดสิ่งของ จะไม่ทำอะไรพวกเราหรอก

เหตุการณ์เจ็บปวดหนึ่ง ต่อมาได้ยินเสียงคล้ายคนดูดปาก มันคงพูดกัน ๒-๓ ครั้งเจ็บอีก ต่อมาเริ่มมีเสียงวิ่งอีก ผมเลยลุกนั่งและสงเคราะห์แผ่เมตตาให้เขาทั้งหลาย จงเป็นสุข อย่าได้รบถกันเลย อย่างได้มีความทุกข์กายทุกข์ใจ ขอให้รักษาตนไว้พ้นภัยทุกตนเทอญ ผมไม่ได้ด่า ไม้ว่าจะฆ่าหรือทำลาย พูดอยู่ ๒ ครั้ง ๒ คืน ไม่ได้ยินเสียงหนูวิ่งตอนดึกอีกเลย กลางวันก็เห็นวิ่งผ่านหน้า แต่เราไม่ทำอะไร หนูไม่กัดอะไรเสียหายเลย จนผมจากบ้านนั้นมา **พูดจาภาษาแมว**

ในเดือนพฤษภาคม ๒๕๓๓ ผมมาอยู่วิทยาลัยสงฆ์หนองคาย โชคดีที่**รองเจ้าอาวาสมีชัยทำ** คือ **อาจารย์ประมาตย์ ปัญญา** าวโร ก็เมตตาชวนไปอยู่ด้วย ได้รับความสะดวกสบายทุกอย่าง ตอนเช้า-ตอนเย็น ก็ลงสวดมนต์ไหว้พระพร้อมพระเณรในวัด ก็ได้ไปอย่าง ตอนเช้าพอพระฉันเสร็จ ก็เก็บปืนโต ไปรับประทานอาหารในห้องครัว ตอนนี้มีลูกน้อง (แมว) เกือบสิบวิ่งตาม เผลอเป็นคาบเลยทันที ต้องคอยใช้ไม้เรียวเตรียมไว้ ไมอย่างนั้นเอาไม่อยู่ พอโยนอะไรให้แย่งกัน โตแย่งเล็กวันวายไปหมด นอกนั้นยังได้รับทราบว่า

พวกนี้พากัน **ถ่ายตามมมของศาลาดีนักแล** ลานวัดก็กว้าง พระเณรบนกันอวบเลย เรื่องขี้แมว (เหม็นหยอกใคร) ผมเองก็ได้กลิ่น จะแก้ปัญหายังไงหนอ? พอโยนถังหรือกระดกให้ครบทุกตัวแล้วก็ลองพูดที่เล่นที่จริงว่า “**ต่อไปนี่อย่างนั้นพวกนะ**” **ไม่ต้องแย่งกันจะให้กินจนอัมทุกตัว ไม่ต้องวิ่งวน มานั่งรอเลย ไม่ต้องร้อง รันแล้วหิว**” “**เรื่องสำคัญต่อไปนี้ ขอร้องอย่าพากันถ่ายบนศาลา ให้พระเณรกวาดเก็บ พวกเรามากินนะ**” เขาก็กินของเขาไป เราก็ดูไป โยนอาหารให้ไป พูดทุกวันที่แมวมากิน ระยะหลังต่อมา **แมวไม่ร้องไม่ร้อง มานั่งรอเลย และไม่ปรากฏแมวถ่ายบนศาลาเลยรับจนบัดนี้**

เดือนตุลาคม ๒๕๓๓ มาพบหลวงพ่ोजารย์ ได้ฟังหลวงพ่ोजารย์เล่าก็ยังสนใจเพิ่มขึ้น ผมได้อ่านหนังสือหลวงพ่ोजารย์เขียนเรื่อง แมวขี้ด่าแมว มันก็ยังถ่ายรดให้เช็ด หลวงพ่ोजารย์บอกให้เลิกด่า บอกเขาดี ๆ แผ่เมตตาให้เขา ตอนหลังปรากฏว่าแมวไม่ถ่ายรดอีกเลย แสดงว่าอย่างไรผู้อ่านคิดเอาเอง

ย้อนไปวัดมีชัยทำ หนองคายอีกที ตอนผมไปอยู่ใหม่ ๆ แมวลงดินไม่ได้เลย สนัขไล่จับ

ผมก็เลยบอกเขา **อยู่ด้วยกันให้รักกัน อย่ากัดกัน เราเป็นศิษย์พระ** เวลาให้ข้าวสุนัขจะบอกทุกครั้ง สนัขกับแมวเพื่อนกัน พูดทุกครั้งที่มีโอกาส

ต่อมา ตัวใหญ่ที่เคยไล่ก็ไม่ไล่ ตัวเล็กก็เล่นกันสนุก สนุขคาบหางแมลงสาบ บางทีก็คาบคอแมว ถ้าแรงไปแมวก็ตบเอา บางทีสุนัขก็เลียขนให้แมว ดูแล้วก็น่ารักและน่าสงสารมีแต่ลูกกำพร้า เพราะคนเอามาปล่อยทั้งนั้น ความจริง ถ้าคนเราสามารถเข้าใจภาษาของสิ่งแวดลอม เช่น พืชก็ดี สัตว์ก็ดี สามารถโอนอ่อนผ่อนตามกัน ถ้อยทีถ้อยอาศัยกันแล้ว ชีวิตคงน่าอยู่กว่าในปัจจุบันนี้

การที่ผมได้มีโอกาสมาพบหลวงพ่ोजรัญฐิตธมโม และได้ฟังคำแนะนำแล้ว ผมรู้สึกว่าคุณมีความมั่นใจมาก กับสิ่งที่ตัวเองกำลังกระทำอยู่ เช่น ช่วยเหลือสรรพสัตว์ผู้ยากไร้ สวดมนต์ไหว้พระ และแผ่เมตตา ให้แก่เพื่อนร่วมเกิด แก่ เจ็บตาย ทั้งหลาย ที่จริงไม่ใช่ของใหม่ แต่เหมือนมีกรรมปิดบังเอาไว้ ผมเองได้รับผลตอบแทนอย่างขาดไม่ถึงและได้ผลทันตาเห็นด้วย รู้สึกสบายใจที่ได้ช่วยงานกับหลวงพ่อบรรพการกรรมดีต่อไปเรื่อย ๆ ผมเองมักจะแผ่เมตตาให้ยมบาลเสมอ คืออย่างเพิ่งมารับไปเลย ขอมีชีวิตอยู่เพื่อทำความดี ช่วยเหลือสรรพสัตว์ทั้งหลายอย่างเต็มความสามารถ ผมขอแนะนำหนังสืออ่านเย็นเหมือนใกล้น้ำแข็ง อ่านแล้วท่านจะเข้าใจตนเองมากขึ้น ท่านจะหุดาสว่างขึ้น ผมเองอ่านแล้วถูกโรคผมเหลือเกิน ลองนะครับเผื่อจะดีขึ้น

๑. หนังสือเงากรรม ขณะนี้จากเล่ม ๑-๑๗ แต่ละคนเขียนตามประสบการณ์ตนเอง ส่วนมากเป็นความชั่วของตนเองและได้ผลเป็นอย่างไร เขายอมเล่าเพื่อผ่านจะได้ไม่เดินทางตามเขาจะครับ เล่มละ ๔๐ บาท อ่านเข้าใจง่าย เพราะมีตัวอย่างประกอบทุกครั้ง เรื่องที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันทั้งนั้นครับ

๒. ตายแล้วไปไหน (๓๐ บาท) ผู้เขียนส่วนมากเขียนเรื่องวิญญาณ ก่อนตาย หลังตาย ตายแล้วฟื้นคืนมาเห็นอะไรบ้าง มาเล่าให้ฟัง พระอุปัชฌาย์เล่าเรื่องการผจญในป่า การนำธรรมของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปต่อสู้กับอิทธิฤทธิ์ต่าง ๆ บางคำ บางศัพท์ ก็เป็นทางธรรมชั้นสูง แต่พวกเราธรรมดาก็อ่านได้ครับ ขณะนี้ออกมาได้ ๒๗ เล่มแล้ว ใครก็ตามที่กำลังกลุ้มใจอยากจะทำตัวตายเพราะแก้ปัญหาไม่ตกก็ดี ผมขออย่าเพิ่งนะครับ เขียน จ.ม. ไปคุยกับผมนก่อน บางทีผมอาจช่วยท่านได้ หรือไม่ก็ไปหาหลวงพ่อบุญที่วัดอัมพวัน อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี ขอให้ผู้อ่านทุกท่านจงเป็นสุขกาย สุขใจ อย่าได้มีทุกข์กายทุกข์ใจเลย
